Λήγοντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' Ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' Ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν *Αἰσώπου*, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καὶ ὡραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. *Θέμου Ἀντίνου*.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. *Γρ. Δ. Ξενοπούλου*.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς

ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς *Ἑβδομάδος* δυνάμεθα νὰ παράσχωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν ἡμῶν τὸν **Α' Τόμον** (β' περιόδου) τῆς *Ἑβδομάδος* ἀντὶ **δραχμῶν 6**, τῆς ἀρχικῆς του τιμῆς οὔσης δρ. 10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκόνες, Ἱστορικαί, Καλλιτεχνικαί, Φιλολογικαὶ καὶ Κριτικαὶ Μελέται, Ἠθογραφίαι, Μουσικαὶ Ἐπιθεωρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικά, Βιομηχανικά, Ἐκπαιδευτικά, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας, διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνειργάσθησαν οἱ ἐγκριτώτεροι τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπιστασία τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' Ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δήποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διεύθυνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Οὐδέποτε οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ὠφελοῦντο. Ἡ καταδρομὴ τῆς τύχης τοὺς κατεδίωκεν ἀμειλίκτως.

Ὁ Γκοσὰρ ἦτο ἱπποπράτης. Ἠγόραζεν ἐν ταῖς πανηγύρεσιν ἵππους γεγηρακότας ἢ ἐλαττωματικούς, οὓς ἐκ νέου ἐπώλει, ἀλλ' ἐζημιοῦτο τὴν ἐπαύριον, ὅ,τι τὴν προτεραίαν ἐκέρδιζεν.

— Εἶσθε μόνοι ; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι ;

Ὁ εἷς τῶν υἱῶν του ἦτο εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Λείγηρος, ὁ ἕτερος εἰς τὸ χωρίον ὅπως ἴδῃ τὰ συμβαίνοντα.

Οἱ Γκοσὰρ παρετήρησαν περιέργως τὸν ἀσκεπῆ στρατηγόν, ὅστις καίτοι ἔχων τὴν στρατιωτικήν του ἐνδυμασίαν κατερειπωμένην ὑπὸ τῆς ἰλύος, ἐφαίνετο ἐντούτοις ὅτι ἦτο ἀξιωματικὸς Πρῶσσος.

— Θὰ σᾶς τὰ εἰπῶ ὅλα· δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀπατήσω, ἐπανέλαβεν ὁ μαρκήσιος. Ἰδοὺ ὁ στρατηγὸς ὁ διευθύνων τὸ ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖον κατέλαβε τὸ χωρίον καὶ τὸν πύργον· ὁ πύργος ἀπωλέσθη, διότι οἱ Τρεμὸρ καὶ οἱ Σουβραὶ ἐτίναξαν τὸ κρηπίδωμα τῆς λίμνης εἰς τὸν ἀέρα.

— Ὁ κατακλυσμός, εἶπεν ὁ Γκοσὰρ ἀναμνησθεὶς τῆς παραδόσεως. Κρῖμα ποῦ ἐχάθη ἕνα τόσῳ εὔμορφο κτίριο !

— Ἤμην ἐκεῖ. Ὅτι δὲν ἀγαπῶ τοὺς ἐχθρούς μας εἶναι περιττὸν νὰ σᾶς τὸ εἴπω, ἀλλ' ἔχω λόγους νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ πύργος κατεστράφη ὄχι μόνον δι' αὐτούς, ἀλλὰ καὶ δι' ἐμὲ ἐπίσης. Μᾶς πιστεύουν νεκρούς, διότι ἐσώθημεν ὡς ἐκ θαύματος, τοῦτο δὲν θέλω νὰ τὸ μάθωσι. Θέλεις νὰ γείνῃς πλούσιος ;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Γκοσὰρ ἤστραψαν.

—Παράδοξον! εἶπεν ὁ ἀγροκόμος.

—Θέλεις ; ἐπανέλαβεν ὁ μαρκήσιος.

—Αὐτὸ δὲ θελει 'ρώτημα, φθάνει νὰ μὴ βλάψωμε κανένα.

— Κανένα ! Τί μοὶ ὀφείλετε ;

— Ὤ ! πολλαίς χρονιαίς ! κύριε μαρκήσιε.

— Σᾶς τὰ χαρίζω, δός μοι κονδύλιον καὶ χάρτην.

Ὁ ἀγροκόμος ἐξετέλεσε τὴν διαταγήν του πάραυτα.

— Ἔχεις ἁμάξι ; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Ἕνα, ποῦ οὔτε κάρρο δὲν 'μπορεῖ νὰ τὸ 'πῇ κανείς, διότι τοῦ λείπουν ὅλα, ἀλλὰ ὅταν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ τρέχει.

— Καὶ ἵππους ;

— Ποῦ εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶνε ;

— Ἀρκετὰ μακράν.

— Θὰ σᾶς πᾶνε ἕως 'ς τὸ Νεβέρ, καὶ ἂν χρειασθῇ 'ς τὴν Βουργόνην· δὲν εἶναι δυνατοί, ἀλλὰ τὰ ποδάρια τους κρατοῦν.

— Καὶ φορέματα διὰ ν' ἀλλάξωμεν.

Οἱ Γκοσὰρ παρετήρησαν ἀλλήλους μετ' ἀγωνίας.

Ἡ ἱματιοθήκη των ἦτο κενὴ σχεδόν.

— Ἂν δὲν εἴσαστε πολὺ δύσκολοι, εἶπεν ὁ ἀνήρ.

— Ἀσπρόρρουχα καθαρὰ μᾶς ἀρκοῦν.

— Φέρε, εἶπεν ὁ Γκοσὰρ εἰς τὴν σύζυγόν του, ὅ,τι καλλίτερον ὑπάρχει. Καὶ ἔπειτα, κύριε μαρκήσιε ;

— Θὰ μᾶς φέρῃς ὁ ἴδιος εἰς τὸ Ὠτὲν ἀπὸ τὸ Σατώ-Σινόν. Δὲν θὰ εἰπῇς τίποτε εἰς κανένα. Θέλω νὰ νομίζουν ὅτι εἶμαι εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, μὲ ἐννοεῖς ; διὰ μερικὰς ἑβδομάδας ἢ καὶ μῆνας ἴσως.

— Μάλιστα, κύριε μαρκήσιε.

— Ὁ στρατηγὸς εἶχε τὴν τύχην νὰ σωθῇ, θὰ τὸν ὁδηγήσῃς ὅπως καὶ ἐμέ, Γκοσάρ. Δὲν κτυποῦν ἐχθρὸν ἄοπλον. Σὺ δὲν θὰ φροντίσῃς διὰ τὴν διαγωγήν του. Τώρα ἄκουσέ με.

Οἱ δύο ναυαγοί, ἥπλωσαν πρὸ τῆς πυρᾶς τῆς ἑστίας τὰ ἐνδύματά των ὅπως στεγνώσωσι.

Ἡ Γκοσὰρ ἐπανῆλθε φέρουσα δέμα ἐνδυμάτων, εὐτελῶν μέν, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ τις ἐν ἀνάγκῃ.

Ὁ ἀγροκόμος ἠρώτα εἰς ποίαν τιμὴν θὰ ἠγόραζεν ὁ μαρκήσιος ὑπηρεσίαν, ἣν δὲν διεφιλονείκει.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι πρὸ καιροῦ οἱ Τανναὶ καὶ Γκοσὰρ ἦσαν οἰκογενειακῶς συνδεδεμένοι, καθότι, γνωρίζοντες τὴν ἀθλιότητά των, δὲν τοὺς ἐστενοχώρουν διὰ τὸ μίσθωμα τὸ μετὰ τόσου κόπου κερδαινόμενον.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἔγραψεν ἐπὶ τεμαχίου χάρτου δωρητήριον τῶν ὀφειλομένων μισθωμάτων, ἐν ἑτέρῳ δὲ παρεχώρει τὴν κάρπωσιν τῶν κτημάτων του εἰς τοὺς Γκοσὰρ καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν ἐπὶ δέκα ἔτη. Οἱ Γκοσὰρ ἐξεπλήσσοντο.

— Εἶναι πολύ, κύριε μαρκήσιε, εἶπον, εἶναι πολύ!

— Περίμενε.

Ἐπὶ τρίτου τεμαχίου χάρτου ὁ Ὀλιβιέρος ἔγραψεν ἐπιταγὴν δέκα χιλιάδων φράγκων, πληρωτέων μετὰ δύο μῆνας εἰς τοὺς συζύγους Γκοσὰρ ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου αὐτοῦ, δι' ἰδιαιτέρας ὑπηρεσίας.

— Εἶσθε εὐχαριστημένοι ; ἠρώτησεν.

Δι' αὐτοὺς ἦτο τὸ μάννα τὸ ριφθὲν εἰς τοὺς πεινῶντας Ἑβραίους.

— Καὶ θὰ ἐνθυμηθῶ τὴν προθυμίαν σας, ἐπρόσθεσεν ὁ μαρκήσιος.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν φὸν Γκέμπεν:

— Ὡς πρὸς ὑμᾶς, στρατηγέ, εἶσθε αἰχμάλωτός μου, καὶ χωρὶς νὰ σᾶς μεμφθῶ,... θὰ σᾶς περιποιηθῶ καλλίτερον ἀφ' ὅ,τι μὲ περιεποιήθητε !

Οἱ Γκοσὰρ ἠγνόουν καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ἐρήμωσιν τῆς πατρίδος των.

Τὴν τρίτην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωΐας, ὁ στρατηγὸς φὸν Γκέμπεν, μεταμορφωθεὶς εἰς Νεβερναῖον κτηνέμπορον, ὁ δὲ μαρκήσιος φορῶν τὰ ὀπωσοῦν ξηρανθέντα ἐνδύματά του, ἐπέβησαν τοῦ σεσαθρωμένου ἁμαξίου, συρομένου ὑπὸ ἵππων κατίσχνων.

Ὁ Γκοσὰρ τοὺς ἀνέμενεν ὄρθιος καὶ κρατῶν τὰ σχοινία, ἅτινα θὰ τῷ ἐχρησίμευον ὡς ἡνία.

— Μὴ φοβεῖσθε, τοῖς εἶπεν, αὐτὸ θὰ κυλάει, καὶ ὁ Ντορῆς πηλαλᾶ 'σὰν ἄγγελος !

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ υἱὸς τοῦ Γκοσὰρ ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ χωρίου.

— Ἠεύρεις, εἶπε, μητέρα, ἐτελείωσε, οὔτε πύργος ὑπάρχει πειὰ οὔτε Προῦσσοι, τοὺς τὰ κατάφερε καλὰ ὁ μπάρμπα-Σαδουῖνος. Συνέβη ὅμως ἕνα δυστύχημα· δὲν ἔχουμε πειὰ μαρκήσιο, ἡ θυγατέρα τοῦ Φαρζεὰς γιὰ 'λίγον καιρὸ 'παντρεύτηκε.

—Κρῖμα, εἶπεν ἡ Γκοσάρ, ὁ ἀφέντης δὲν ἦτο καὶ τόσο κακός, 'μπορεῖ νὰ ξαναυρεθῇ.

Ὁ υἱὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.